

SMÅLANDSPOSTEN

Fredag 26 Januari 2007

Själskydd 1 av Charlotta Eidenskog. Foto: Ingemar Kroon

Punkterad

Konstnär: Daniel Andersson och Charlotta Eidenskog
Plats: Utvandrarnas Hus till och med den 22 oktober

Maskinen av Daniel Andersson. Foto: Ingemar Kroon

Två unga konstnärer med intressanta tankar om tillvaron ställer just nu ut sina verk på Utvandrarnas hus. Det är Charlotta Eidenskog från Växjö och Daniel Andersson från Stockholm, båda två arbetande med idébaserad konst uttryckt i flera olika tekniker och medier. I utställningen varvas objekt av mjuka och hårda material med foto och film till tankeväckande installationer.

Eidenskog utgår i sina funderingar från att vi vuxna människor alla har ett mentalt skydd mot omvärlden och våra medmänniskor, och att allt vi gör färgas av detta filter. Någoting av den ursprungliga direktheten har gått förlorat sedan barndomen, en tanke som härjat oss sedan 1700-talets upplysningstid och som kanske är mer aktuell än någonsin. I dagens samhälle gäller det ju att till varje pris hålla sig ung och hipp så länge det går och undvika att samla på sig förhatliga vuxenpoäng. Eidenskog

synliggör detta i sina fotografier där de vuxna människorna i fokus bär dessa fysiskt påtagliga skydd som tycks hindra dem i kommunikationen med sina barn. Mannen som gungar sin lilla dotter försöker höra henne genom ett stetoskopliknande instrument, men precis som i viskleken är det osäkert om budskapet verkligen går fram. En annan man, med litet barn i barnvagn, är helt avskärmd från verkligheten i den klumpiga hjälmen av vitt porslin han bär. Själskydd, kallar Eidenskog dem.

I lokalen hänger de fotograferade objekten som en svävande installation. Som sanitetsporslin ger de ett kallt och kliniskt sterilt intryck med sin fläckfria vithet. De ser faktiskt rätt obehagliga ut, och med sina slangar och spännband ger de åtminstone mig associationer till rationella och institutionaliserade vårdinrättningar från förra seklets början. Rummet som Charlotta Eidenskog ställer ut i har målats i varmt brunrött,

medan Daniel Anderssons rum fått en kallt blå färg. En aning stereotyp kan tyckas, men här fungerar det bra. Över huvud taget har man löst problemet med utställningslokalernas utformning på ett enkelt och snyggt sätt.

I det senare rummet dominerar den stora filmprojektioner där verket Måla visas. Med hjälp av en riktig grävsropa målar Andersson med pensel och färg på en liggande duk ute i naturen. Här handlar det om hur kraft och kapacitet samlas till en överkapacitet, hur den urstarka maskinen tvingas utföra lätta precisionsrörelser istället för det grovarbete den är ämnad för. Det går, men det blir inte särskilt vackert. Kopplingen konstnären själv gör till arbetarklassen och dess påstådda oförmåga till förfining känns en aning naiv i sammanhanget, men det är ändå en fascinerande film att se på. Maskinen kan också ses som en metafor för hela västvärldens slöseri av resurser och miljö, en produktion där överkapaciteten är till mer skada än nytta.

Den färdiga målningen finns förstas utställd strax intill samt verket Maskinen, en grävskopemodell utförd helt i skumgummi. Återigen leker Andersson med begreppet kraft och demonstrerar maskinens oförmåga, inte bara genom det sladdriga material den är byggd av utan också med dess rudimentära skopa.

I ett vintrigt snöglopp kör konstnären en liten vit bil runt runt i spiral på en frusen och snötäckt sjö. Den andra korta filmen är en parafras på Robert Smithsons landart-verk Spiral Jetty, eller kanske snarare en hälsning till konstnären eftersom verket heter Hi Robert! Tanken bakom är att man kan ta vad man har till hands och upphöja det till konst. Men till skillnad från Smithsons verk av grus och sten skapar Andersson något högst momentant och obeständigt, där det eviga endast består av den upprepning som själva filmens loop utgör. Som alla förstår snöar snart spåren efter bilen igen och så småningom smälter även isen, verkets målarduk, bort och försvinner. Anderssons verk förhåller sig till Smithsons så som ett spontant samtal förhåller sig till det tryckta ordet, det förgängliga mot det beständiga.

Båda konstnärerna angriper sina tankar från olika håll och presenterar dem i verk som kompletterar varandra och tillsammans utgör en förklarande helhet. Det märks att de båda kommit långt i sitt gestaltande och jag hoppas snart få se mer av dem. Jag hoppas också att många hittar till utställningen, trots den något undanskynda lokalen. Det här är en försmak som lovar gott för Växjö konstscen.

Thomas Lissing

Måndag 9 Oktober 2006 05:00

| [Papper](#) | [Taltidning](#) | [PDF](#) | [Handdator](#) | [WAP](#) | [RSS](#) |

Adress: Smålandsposten, Linnégatan 2, 351 70 Växjö

Telefon: 0470-77 05 00

E-post: [Kontakta Smålandsposten](#)

Ansvarig utgivare: [Lars Johansson](#)[Lars Johansson](#)